

Усмихналъ се птичиятъ царь и казалъ:

— Право мислишъ, умна врано, — собствената рожба е най-хубава и най-мила всѣкому.

II.

Сократъ и богаташъ.

Живѣлъ въ старо врѣме единъ мждъръ човѣкъ. Викали го Сократъ. При него идвали много хора, за да се съвѣтватъ по своитѣ работи. И стариятъ мждрецъ давалъ на всички добри съвѣти.

Дошълъ единъ пжтъ при него единъ богаташъ и му се оплакалъ, че е уморенъ отъ пжтъ.

— А много ли носи върху себе си? — попиталъ го Сократъ.

— Само дрехитѣ си, — отговорилъ уморениятъ богаташъ.

— Ами твоятъ слуга какво носи?

— Постелката и вещитѣ ми.

— И той не се оплаква отъ умора?

— Не, ни най-малко; мълчи.

— Ехъ,—казалъ Сократъ—и ти не се срамувашъ прѣдъ него да се оплаквашъ, че си уморенъ?

III.

Баба на небето.

Живѣли единъ дѣдо и една баба. Тѣ имали кокошчица. Единъ пжтъ кокошчицата имъ намѣрила бобово зърно и, безъ да щѣ, изпуснала го въ една междина на пода. Прокълнало зърното и отъ него почналъ да расте бобъ, расълъ-расълъ и достигналъ до пода. Издълбалъ дѣдото дупка на пода, а бобътъ сѣ расълъ. Расълъ-расълъ и достигналъ тавана. Отковалъ дѣдото дъска отъ тавана, а бобътъ сѣ расълъ и достигналъ до покрива. Дѣдото отворилъ дупка и на покрива, а бобътъ сѣ расълъ — достигналъ чакъ до небето.